

GREJS BAROUZ

Gospodica Dostojanstvena

ZABAVNA BIBLIOTEKA
KNJIGA BR. 117
GOSPOĐICA DOSTOJANSTVENA

Naslov originala
GRACE BURROWES
MISS DIGNIFIED
MISCHIEF IN MAYFAIR, BOOK THREE

Copyright © 2021 by Grace Burrowes
Grace Burrowes Publishing. All rights reserved.

Za srpsko izdanje © Mladinska knjiga Beograd, 2023.

Izdaje MLADINSKA KNJIGA Beograd, 2023.
Za izdavača RADOŠ JOVANOVIĆ
Urednik MAJA KESER
Prevod VLADAN MIRKOVIĆ
Lektura MARINA BAGI
Dizajn korice i grafička priprema MAJA KESER
Štampa MARGO-ART, BEOGRAD
Tiraž 1.500
ISBN 978-86-7928-458-7
www.mladinska.rs

Sva prava su zaštićena. Nijedan deo ove knjige ne sme se reprodukovati ili prenositi u bilo kojem obliku, ni na koji način, elektronski ili mehanički, uključujući fotokopiranje, snimanje ili pohranjivanje u bazu podataka, bez odobrenja izdavača.

NESTAŠLUK U MEJFERU – TREĆA KNJIGA

Gospodica Dostojanstvena

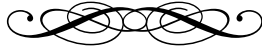

GREJS BAROUZ

Mladinska knjiga
BEOGRAD

*Za sve one koji nastoje
da se iz rata vrate kući*

PRVO POGLAVLJE

„Pa, to je mače.” Drska malena zver – mačka *kaliko* – udarila je o gornji deo čizme kapetana Dilana Pauela kao da želi da ga istera iz njegove sopstvene kuhinje. „Ne sećam se da sam dao dozvolu da u svoje domaćinstvo primim još jednog člana koga bih izdržavao.”

Da su ga pitali, on bi to odbio. Polovina londonskih nezaposlenih vojnika i vojnika sa invaliditetom već se uzdala u Dilanovo gostoprimstvo, što je za svakog bivšeg oficira već predstavljalo dovoljan izazov.

„To je lovac na miševe u ostavi”, odvrati mu gospođa Lidi-ja Lavlejs, „a Vi, kapetane Pauela, ponovo nenajavljeno ulazite u prostorije ispod stepeništa. O tome smo već razgovarali. Ako ste gladni, možete pozvoniti da Vam donesem poslužavnik i ja ću Vam vrlo rado udovoljiti”. U prigušenoj svetlosti kuhinjskog ognjišta nabrala je svoj šal na način koji je pokazivao da je ljuta – na svog poslodavca.

Dilanove sestre su bile podjednako vešte u grdnjama bez izgovorenih reči, dok je on bio naučen da postupa po naređenjima, propisima i po pravilima koja su se precizno primenjivala. Gospođa Lavlejs se bavila jelovnicima, rasporedima i jasno definisanim ulogama, pa su se on i ona prilično dobro snalazili.

U najvećem delu. Bilo je zanimljivo što je Dilanova kućepaziteljka, koja je obavljala ulogu ađutanta, u to domaćinstvo

dovela mače, a da pritom za to prethodno nije dobila Dilanovo odobrenje. Neposlušno i drsko sa njene strane, ali ne i nezanimljivo.

„Gotovo je ponoć”, započe on, „pa nisam hteo da Vas gnjavim oko hleba i sira”.

„Hleba i sira.” Projurila je pored njega sve do prozorske kutije. „Jurcate po Londonu u svako doba, pešice, *po ovakvom vremenu*, i mislite da preživite samo na hlebu i siru.” Gospođa Lavlejs je zbacila duži kraj svog šala preko jednog ramena sa punim zanosom jednog kozaka koji se sprema da se u galopu zaputi preko snežnih stepa. „Trebalo bi da Vas pustim da umrete od gladi, ali bih tada morala da potražim novi posao.”

Dok je mače nasrtalo na Dilanove čizme, a zatim ustuknulo povijenih leđa, gospođa Lavlejs je napravila omlet sa šunkom, sirom i slaninom. U isto vreme je na stalku iznad uglja stavila hleb da se prepeče i u čajniku pristavila vodu da proključa.

Da sedne, čak i na tvrdu stolicu ispred kuhinjskog stola, za Dilana bi značilo da trenutno postane žrtva zapanjujuće težine umora. Prema standardima londonskog džentlmena, ponoć nije bila kasno doba. Prema vojničkim standardima, ponoć je bila već satima posle vremena predviđenog za počinak. Iako je pre mnogo godina prodao svoj oficirski čin, Dilanovo telo nikada nije napustilo naviku vojničkog rasporeda.

Ustao je da okrene hleb koji se peče – kad se dogodilo to da je u kukovima zadobio bol jednog osamdesetogodišnjaka? – a mače je jurnulo za njim. Umesto da rizikuje da nagazi tako malenu štetočinu, rukama je dograbio ovu životinju.

„Ima li on ime?”, upitao je. Mačka je skupila oči i počela da ispušta zvuk koji je podsećao na brujanje. *Još više neposlušnosti.*

„Ženka je, a, prema mom iskustvu, mačke *kaliko* su uvek ženke. I ne, nema ime. Još uvek ga nema.”

Dok su kuhinju ispunjavali mirisi dobre, jednostavne hrane, Dilan je ponovo seo na svoje mesto. „Zato što mislite da bih je izbacio?”

Gospođa Lavlejs mu je uputila rečito sumnjičav pogled. „Čak ni Vi, po tako groznoj noći, ne biste odbili jedno mače.”

Ne, ne bi, ali kada dođe jutro...

„Samo pada kiša.” Dilan je u životu prolazio i kroz gore stvari i jedva da je primetio išta mokro, međutim, ova kiša je bila londonska kiša, koja se u svako doba godine mogla pretvoriti u susnežicu. Poređenja radi, velška kiša se sasvim lepo ponašala, obično je više bila nalik dobrujućoj izmaglici i često je sa sobom donosila dugu.

Razmišljanja o Velsu retko kad su bila ohrabrujuća i nikada nisu odlazila predaleko od njegovog uma.

„Kiša sa jakim vetrom”, odvrati gospođa Lavlejs, skidajući sa ognjišta stalak za pečenje hleba. Otvorila je stalak i preko toplih kriški hleba počela da razmazuje maslac. „Rečna magla odiše odvratnim smradom. Ulošci za cipele na svakoj ruci. To što niste podlegli moždanoj groznici niti postali žrtva nasilja, zasigurno bi se moglo podvesti pod pravo čudo.”

„Da li bih Vam onda nedostajao?” Ovo pitanje mu se otelo iako nije imao nameru da ono bude zadirkujuće. Moguće je da je gospođa Lavlejs bila u pravu – često i jeste bila u pravu, a takođe i bez previše poštovanja prema svom poslodavcu. Kasni noćni sat, prazan stomak i prljavo vreme uzeli su danak Dilanovom smislu za humor.

„Nedostajalo bi mi moje radno mesto.” Na trouglove je presekla prepečen hleb namazan maslacem i rasporedila ih na tanjiru zajedno sa omletom koji je ispuštao paru. „Trebalo bi da operete ruke, gospodine.”

Sada mu je izdavala i naređenja, iako je to bio samo običan predlog isporučen uz namrgođeno neodobravanje. Ako bi hteo da opere ruke, Dilan bi ponovo morao da ustane, a sada kada je napokon bio kod kuće i smešten na sopstvenu zadnjicu, čak mu se i prelazak preko kuhinje učinio kao trodnevni prinudni marš.

Svejedno je smestio mače na tople cigle uzdignutog ognjišta i otišao do sudopere kao što mu je naloženo. Naročito su mlađi oficiri naučili da rade kako im je rečeno, premda je u polovini slučajeva ishod takvog postupka bila smrt ili osramoćenost – makar onda kada su naređenja dolazila od potpukovnika Aloisusa Danakra.

„Hoćete li mi se pridružiti?“, upita je Dilan, vraćajući se za sto. Gospođa Lavlejs je napravila ogromnu količinu hrane, više nego što bi on odjednom mogao komotno da pojede.

„Napraviću čaj.“

Maće se sklopčalo u korpi na ognjištu, izgledajući maleno i ranjivo u toj svojoj usamljenosti, pa i nekako slatko, đavo da ga nosi.

Dilan je gledao u vrelu hranu, neočekivanu utehu u inače frustrirajućoj noći. „Za ono što ću dobiti, neizmerno sam zahvalan. Molim Vas, sedite, gospođo Lavlejs.“ Dao se u potragu za načinom da je navede da sedne. „To Vaše neprestano lupkanje će mi pokvariti varenje.“

U ovo kasno doba nije nosila kapu, a gospođa Lavlejs je veliku pažnju pridavala svojim kapama. Veliku pažnju je posvećivala pajalicama od perja, receptima za uklanjanje mrlja i melemima za svaku priliku. Dilan nikada nije upoznao ženu sa tako silovitom vičnošću u domaćinstvu, niti sa takvom nemilosrdnošću u sopstvenom ratu protiv prljavštine i nereda.

Do stola je donela poslužavnik sa čajem i sela prekoputa njega, namestivši se na samoj ivici stolice. „Jaja bi možda trebalo posoliti.“

Dilan je izdvojio trećinu omleta i smestio je na tanjir. „Uverite se i sami. Ne postoji mogućnost da sve ovo pojedem, a dobra hrana ne treba da propada.“ Odgurnuo je tanjir prema njoj, a zatim joj je dodao trougao prepečenog hleba. Izazvati gospođu Lavlejs da prekrši neko njeno pravilo uvek je predstavljalo očaravajuću pokaznu vežbu. Nije bila glupavo kruta, već, umesto toga, razumno dobro organizovana.

Da je kojim slučajem rukovodila ratnim pohodom u Španiji, Bonijevi generali bi u roku od godinu dana bili poslati u Francusku.

Udostojila se da uzme viljušku. „Malčice jesam gladna.“

„A ovo se zasigurno može smatrati dobrom hranom.“ Onom koja je pošteđena svake jednostavnosti, kroz nagoveštaj zadimljene šunke i pikantne arome sira. Dilanu je neobična misao pala na pamet. „Jeste li me čekali?“

„Naravno da nisam. Međutim, u ovakvoj noći, ne bi se moglo reći da se ne mogu očekivati jedan ili dva posetioca na zadnjim vratima.”

„U ovo doba?”

„Uobičajeno ne, gospodine. Muškarci bi oklevali da uznemiravaju Vaše domaćinstvo kada su u kuhinji sveće ugašene. Da li ste od svojih sestara doznali još nešto o njihovoj poseti Londonu?”

Ta nevešta promena teme samo mu je potvrdila da ga je Lidija Lavlejs čekala. Zbog takve mogućnosti Dilan je bio napola zadovoljan, a napola zabrinut. Druga mogućnost bila je u tome da su je možda mučile noćne more zbog paučine na tavanima.

Sam bog je znao da je i Dilan imao sopstvene košmare. „Moje sestre nagoveštavaju”, reče on, posvećujući se svom omletu. „One posredno kažu. Nije baš da prete.”

„Moliću Vas da me obavestite ako se to promeni, gospodine. Čovek bi za svaki slučaj želeo da bude u pripravnosti.”

Gospođa Lavlejs je jela uz fine manire kakvi ne priliče ponoćnoj užini, pa ipak, nije bila uobičajena kućepaziteljka.

Bila je mlađa od uobičajene predstavnice svog zanata i ni upola tako zamašna. U boljim londonskim domaćinstvima, kućepaziteljka je bila general čiji se uticaj osećao u naredbama koje su poštovane i u kontrolama koje bi usledile. Svoja kolena nije upropastila ribajući podove, niti je povijala leđa tegleći korpe sa mokrim vešom. Bilo je uobičajeno da kućepaziteljka ima svoj salon, a iz svog štaba je raspoređivala sobarice i pod svoju komandu uzimala sve zaposlene muškarce koji su bili bez ikakvog nadzora.

Uobičajena kućepaziteljka je bila oficir zadužen za osoblje; drugim rečima, retko bi se zaticala u borbi prsa u prsa sa potamnelim svećnjacima ili prašnjavim tepisima. Nasuprot tome, gospođa Lavlejs je svoje trupe predvodila ličnim primerom, što je možda bila nužnost u skromnom domaćinstvu jednog neženje. Dilan ju je video kako u bašti praherom dovodi u red tepih iz predvorja, a prašina je letela na sve strane.

Pažljivo i dugotrajno posmatranje navelo ga je da donese dva zaključka u vezi sa Lidijom Lavlejs. Kao prvo, i bukvalno

bi uprljala svoje ruke jer nije verovala da će drugi bez njenog primera posao obaviti kako treba. Kao oficir, ona je kretala u juriš umesto da se povlači dok bi se drugi direktno borili sa neprijateljem.

Kao drugo – do ovog uvida došao je tek nedavno – održavala je neverovatan nivo aktivnosti u nadi da će njen lep izgled ostati neprimećen.

Imala je divnu tamnu kosu prošaranu kestenjastim pramenovima koji su postajali očigledni samo pri svetlosti sveće. Na tenu bi joj pozavidela svaka naslednica. Oči su joj bile sivozelene, a menjale su nijansu s promenom njenih raspoloženja i njene odeće. Kada je govorila francuski, Dilan bi poželeo da zatvori oči i da je samo sluša.

Sipala je svakome porciju čaja i u Dilanovu šolju dodala trunku meda. „Da li Vam smeta mačka, gospodine?”

Dilan je bacio pogled na korpu na ognjištu da bi tamo otkrio kako se tom mačjem uljezu pridružilo još jedno klupko u vidu mačke *kaliko*.

„Hoćete reći, mačići?” Ženski mačići, što bi moglo dovesti samo do gungule udvaranja i potomstva.

Gospođa Lavlejs je svoj čaj mešala sa prekomernom pažnjom. „Njih dve su bile na zadnjem stepeniku, kapetane. Pretpostavljam da ih je neko od Vaših ljudi tu doneo. Na ovoj zemlji nema ničeg jadrnijeg od mokrog, otrcanog mačeta, osim ako se baš ne pojave takva dva. Pribili su se jedno uz drugo, a kada sam otvorila vrata, umesto da pobegnju, oni su samo...”

„Umesto?” Videti nesalomivu Lidiju Lavlejs kako pokušava da se opravda nije bilo zadovoljstvo kakvo je trebalo da bude.

„Pogledali su u mene, puni žestine i nade, a kada sam se odmakla, samo su utrčali u kuhinju. Nisam mogla da ih izbacim, gospodine, ali ako budete insistirali, odneću ih u crkvu.”

Dilan je pijuckao čaj, uglavnom da bi sebi dao na vremenu da razmotri sve mogućnosti. Kućni ljubimci za njega nisu imali previše smisla. U pravilnom poretku stvari, stoka je imala svoje mesto. Dobro istreniran pas mogao bi se opravdati kao odbrana od provalnika, a lični konj zaslužuje poštovanje, međutim, mačke...

Nije mario za mačke. Nakon što prestanu da budu mile i drage, postajale su previše samodovoljne. Posle toga bi imale mačiće, pravile bi strašnu buku i ostavljale smrad po štalama. Od mačaka su i deca verovatno bila manja nevolja, premda Dilan to nije mogao da zna.

„Vi nikada ne biste dozvolili prisustvo miševa u prostorijama, gospođo Lavlejs, a te dve male jadicice su mesecima daleko od toga da mogu da odbrane ostave.”

Odgurnula je tanjir sa jajima, sa pola nepojedene hrane. Da li ju je čuvala za mačke?

„Ako insistirate, gospodine, za mačiće ću pronaći neko drugo rešenje.”

Mučenici su se takvim stoičkim tonovima mirili sa svojom sudbinom. Dilan je ljude slao u bitku odvođajući ih u gotovo sigurnu smrt. Ako je gospođa Lavlejs i pomislila da nije sposoban da najuri par oportunističkih mačaka znajući da su londonske ulice bile preplavljene debelim, ukusnim glodarima, imala je još jedan...

Začulo se snažno udaranje iz pravca zadnjih vrata. Pre trećeg udarca Dilan je već bio na nogama, preispitujući se gde mu se nalazi oružje – po nož u svakoj čizmi, treći nož pričvršćen za donji deo njegovih leđa. Njegov štap za hodanje – od mahagonija sa mesinganom ručkom – stajao je pored zadnjih vrata.

„Držite se podalje”, promrmrljao je. „To je naređenje, gospođo.” Odlučio je da sa sobom ne ponese svećnjak kako *posetilac* ne bi bio upozoren nakon što se vrata otvore.

Lupanje se nastavilo, sporo i odlučno. Dilan je izvadio nož iz leve čizme, sakrivajući ruku s nožem u naborima kaputa. Otvorio je vrata i zakoračio u senku.

Sva pokisla, drhtava masa u ljudskom obličju strovalila se preko praga. „Hvala Bogu. Ža... žao mi je, kapetane, ali... hva... hvala Bogu.” Redov Bouen Bruk ležao je na leđima, a ispod krvi i modrica lice mu je bilo gotovo neprepoznatljivo. „Nisam imao gde drug... drugde da odem. Izvinjavam se.”

„Sklonite ga sa kiše”, reče gospođa Lavlejs. „Moraćemo da mu skinemo odeću i da ga što pre utoplamo. Ako morate, upotrebite svoj nož.”

„Ovo je verovatno jedina odeća koju ima, a Vama sam rekao da se držite podalje.” Dilan je uhvatio Bruka ispod ruku i odvuкао ga je dovoljno daleko da je gospođa Lavlejs mogla da zatvori vrata. „Čuješ li me, momče?”

„Da, gospodine. Dobro sam. Upravo me je neko zviznuo.”

Bouen je bio mršav, bled i poluhrom, ali je, kao i većina profesionalnih pešadinaca, bio neverovatno žilav. Neko je učinio i mnogo gore od toga nego što ga je samo zviznuo.

„Šta te je, koji đavo, nateralo da u ovo doba izadeš na ulicu?”

„Ispitujte tog jadnička kasnije”, reče gospođa Lavlejs, zaključavajući bravu na vratima. „Sada mu je potrebna medicinska pomoć.”

Pokornost savesne kućepaziteljke već je bila nestala. Umešto nje je na tom mestu sada stajao general za koga je Dilan već dugo sumnjao da vreba ispod svih tih čipkanih kapa.

„Biće najbolje da pripazite na nju, gospodine”, reče Bouen dok je Dilan podizao ovog čoveka na noge. „Da sam na Vašem mestu, ne bih želeo da skončam od tog žarača.”

Gospođa Lavlejs je Dilanu uputila isti onaj pogled kakav su njoj verovatno bili uputili napušteni mačići – prkosan, donekle pun nade, prilično žestok. Čvrsto je držala teški žarač od kovanog gvožđa.

Prokletstvo, tipična ženska nelogičnost... Ona se oglušila o direktno naređenje, *razmišljajući da mu pritekne u pomoć*. Međutim, gvozdeni žarač je bio zastrašujuće oružje.

„Idemo”, reče Dilan, obuhvatajući svojom rukom Brukov mršavi struk. „Gospođa Lavlejs ne trpi neposlušnost. Idemo u kuhinju, pa tamo možeš da upoznaš njene dvorske tigrove. Doneću iz biblioteke malo brendija i za tren oka bićeš kao nov.”

Gospođa Lavlejs je uhvatila Bruka sa druge strane, tako da je uskoro sedeo za kuhinjskim stolom, dok je okolni vazduh ispunjavao miris vlažne vune.

„Potrebna mu je suva odeća, kapetane”, reče gospođa Lavlejs, raskopčavajući Brukov kaput dok je on nepomično sedeo na stolici sa koje je Dilan prethodno ustao. „Suve čarape i sve drugo. Okupala bih ga u vreloj vodi, ali će biti potrebno

previše vremena da se voda ugrije. Nakon što donesete brendi, molim Vas da donesete i moju kutiju sa lekovitim travama.”

Dilan je dobio svoja naređenja, što je bila neobično utešna zamena uloga. „Gospođo Lavlejs, mogu li da Vas upoznam sa gospodinom Bouenom Brukom, bivšim pripadnikom 3. biksfordskog pešačkog puka. Odmah se vraćam.” Brzo se zaputio prema stepenicama, zastajući za trenutak pre nego što je počeo da se penje. „Mačići mogu da ostanu, gospođo Lavlejs. Ne bih mogao da podnesem pomisao da glodari upadnu u Vašu ostavu.”

Oterala ga je uz pokret rukom, ali je Dilanova artiljerija, ipak, pogodila svoju metu. Ma koliko da je to bilo blago, gospođa Lidija Lavlejs *mu se* ipak osmehnula.